

Друштво годишње организује преко десет стручних екскурзија. Обично су нам домаћини пчеларска друштва у градовима које посећујемо. На овим излетима, за које се увек тражи „карта више“, дружимо се са пчеларима-домаћинима, упознајемо њихове пчеларске прилике, проблеме са којима се срећу.

Увек се уприличи неко предавање са актуелном темом и то „на лицу места“, на пчелињаку неког од пчелара. „Београдски Пчелар“ то попраи пригодном репортажом и фотографијама. За ове текстове „задужен“ је Мирољуб Букилић, подпредседник Друштва, чији особени стил, поетичан и пун духа, чини да се прикази ових путовања читају наизуст. И свако ко их чита, стиче довољно лепу слику о овим сусретима.

Ево како то „ради“ М. Букилић:

ПОСЕТА ПЧЕЛАРИМА ПОЖАРЕВЦА

„НОВИ ЉУДИ А СТАРА ПРИЈАТЕЉСТВА“

Чланови Друштва пчелара „Београд“ започели су у овој години своје стручне екскурзије посетом другарима Удружења пчелара „Пожаревац“ - 17. априла 2011. године. Ово је други пут да пчелари главнога града походе Пожаревац. Први пут су то учинили крајем деведесетих година минулога века. Од старих пријатеља, као један од домаћина, присутан је само Жикица Мартиновић. Аух, ала смо се за ову деценију и нешто, баш отањили. Ово наметну питање: ко су и какви су нови људи ? Да ли је старо пријатељство оставили трагове ?

Убрзо спознајемо да нови сјај нових људи сија, као да толике године нису прошле. На прилазу града, у име Управе свога пчеларског Удружења, дочекује нас Бранко Павловић и одмах доказује да ће све бити по старом, пријатељство се само потврђује.

Бранко, најпре поздравља своје београдске пчеларске компањоне, а затим нас упознаје са краћом биографијом свога Удружења. Оно окупља око 160 чланова, са 6.500 кошница. Већина су АЖ типа, које су уграђене у преко стотину камиона-приколица. По броју кошница „на точковима“, они су први у нашој земљи.

Након „упознавања“ домаћини нас воде до свог поноса, чувеног спомен парка „Чачалице“. Ту нас дочекује председник Удружења пчелара „Пожаревац“, са већим бројем својих чланова. Пријем више него пријатан. Домаћин се побринуо да о „Чачалици“ добијемо најкомпетентније информације. Кустос Катарина Јовић и директор Еколошког дома Милош Тасић нам дају исцрпне податке о овоме спомен парку. Парк је на периферији Пожаревца, заузима 24 хектара земљишта са бројном и разноврсном вегетацијом те га мештани с правом зову „плућа Пожаревца“. Његово осмишљавање је започето 1946. године заносом извиђача, покрета горана и других омладинских организација тога времена. Лепи Еколошки дом је саграђен 1975. године са циљем да промовише природу и „еколошки чист живот“. Чачалица поред богате флоре има четири извора и четири спомен обележја : споменик палим борцима НОБ-а и стрељаним родољубима - преко 1.500 страдалника, костурницу у којој се чувају земни остаци 441 борца Црвене армије, који су у садејству са партизанима ослободили Пожаревац од немачких окупатора 15. октобра 1944. године, толико има и стабала брезе донетих из Русије, и спомен обележје на 20 јеврејских породица које су живеле у Пожаревцу, а које су Немци стрељали у београдским Јајинцима, тако да сада у овом граду нема ниједног Јеврејина.

Добродошлису у леп једнодневни боравак у Пожаревцу, зажелео је београдским гостима и г. Милан Илић, председник Скупштине Града.

Из Чачалице идемо на прво пчеларско упознавање, како пчеларе Пожаревљани. То је пчелињак Дејана Милошевића. Његов кованлук се налази у Старом Костолцу. Пчелари са преко 300 кошница, које су све „на точковима“. Пчелињак је повезан електронски-мобилним телефоном са кућом у којој станије, у оближњем селу Дрмно. Тако Дејан „надгледа даљински“ свој пчелињак и прати унос и збивања на њему. Овај модерни пчелар, полупрофесионалац, јер у Електрани Костолац ради као машинац, бави се и иновацијама. На десет кошница има хватаче за полен сопствене израде. Обећао нам је да ће нас обавестити како је успела ова његова иновација. Ту видесмо и италијански фурето за задимљавање, који не користи парафинско уље, већ само мешавину воде и амитраза.

Са пчелињака посетисмо и Дејанову „пчеларску кућу“, али у којој и станује вишегенерацијска породица. Све супер, „боли глава“ - како неко рече. Радионице саграђене по највишим европским стандардима. Линија која „обрађује и припрема мед за продају“ у плочицама, метални делови поникловани, све веома лепо и практично. Боравак у „пчеларској кући Милошевић“, уз богато послужење, учинише нам још пријатнијим, отац Радиша (такође пчелар), мајка Евица и брзонога и вредна Дејанова млада супруга Данијела. Да ће Милошевићи наставити са пчеларењем, које започе пре шест деценија Дејанов деда Миодраг, гаранција је његов праунук Немања, који још увек јуниша, „опасно“ помаже тата Дејану.

Затим је уследила посета пчелињаку Љубише Вељковића. Пчелињак веома интересантан. Љубиша је прерадио АЖ кошнице у настављаче типа Фарар. Ту међу пчелама, уз њихову игру, али припремни рад, одржаше краћа предавања београдски пчеларски активисти. Слоба Цвитковац је говорио „о припреми пчела за наступајућу багремову пашу“, а Прле Јелић о својим искуствима „како доћи до јаких пчелињих друштава“.

Да би се боравак Београђана обогатио и другим сазнањима, домаћин се побринуо да посетимо и нашироко знано археолошко налазиште Виминацијум, илити понашки Врбов Град (Вини - врба, нацијум-град). Простор који обухвата римски град и војни логор Виминацијум налази се десетак километара од Пожаревца и захвата 450 хектара сада обрадиве и рударске површине Старог Костолца и села Дрмна. Виминацијум је био главни град римске провинције Мезије Супериор и важно војно упориште, у коме је биваковала Седма Claudia legia. Одатле се ишло у даља освајања према Дацији, садашњој Румунији. Верује се да је настао у 1. веку н.е. и имао око 30.000 становника, са 5-7.000 војника. До сада је откривено више од 13.500 гробова, преко 40.000 предмета од сребра, злата, бронзе и „гомиле“ бакарног новца. Ту се може видети „подземни свет“ и раскошне гробнице високих римских функционера, пуно оригиналних фресака и разних археолошких предмета и споменика. Град је „живео“ око 6. векова. Разорен је најездом Хуна средином петог века, а сада је узбудљиво истраживачко подручје бројних археолога.

После овог „историјског часа“ поново смо међу пчелама и то на пчелињаку Славише Аћимовића. и он пчелари „селећи“ са преко 70 кошница. У дворишту његове куће, уз зуј пчела, које искористише овај лепо априлски дан, за свој неуморни пчелињи рад, посета се заврши заједничким пчеларским ручком, припремљеним у домаћој радиности породице Аћимовић. Наравно главни терет је повукла домаћица Љиљана, мада се „буразер Зоран“ много хвалио да је он припремао гулаш.

У очима нам остадоше пчелице са ножицама пуних грудвица полена, а у вољке нисмо могли да завиримо како би проверили да ли има и нектара.

Још једно дивно пчеларско дружење, овом приликом са Пожаревљанима, остаће да се о њему прича, а ја да о томе пишем за нека даља покољења.